

til Hjælp, naar der skal udføres Skruerbrækkerarbejde, i saa Henseende er det danske Udenrigsministerium sikkert ikke mere elskværdigt end andre Autoriteter.

Ivar Berendsen: Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) gør mig Uret, naar han siger, at jeg har skudt paa Hjemmel paa Kommissionsbetænkningen med Hensyn til Ansættelsen af en Gesandt i Østen. Nej, jeg sagde, at i 1908 — og dermed mente jeg mere ved Loven om Diplomat- og Konsulatvæsenet end ved Kommissionsbetænkningen — havde den danske Statsmagt svaret Ja til, at vi gerne vilde være repræsenterede derude. Den Gang var det ved en Legationssekretær ved det russiske Gesandtskab, og saa langt fra at benytte denne Lov eller Kommissionsbetænkningen til at støtte Udsendelsen af en Gesandt og Tanken om nu at erstatte Legationssekretæren med en Gesandt sagde jeg tværtimod, at den Maade, hvorpaa man i 1908 besvarede Spørgsmaalet med Ja, var den uheldigst mulige. Jeg var enig med Loven om, at der skulde være en Repræsentation derude, men jeg mente, at Ansættelsen af en dansk Legationssekretær ved det russiske Gesandtskab var omtrent den uheldigst mulige Maade at ordne det paa, i alt Fald næsten lige saa uheldig som det at sende en Gesandt derud og lade private betale ham.

Hans Nielsen (Skanderborg Amts 1ste Valgkreds): Det er altsaa det ærede Medlems Mening, at det var omtrent den mest uheldige Maade at ordne det paa, at ansætte en Legationssekretær ved det russiske Gesandtskab. Men den Kommission, der var nedsat, har jo modtaget det Svar fra Østasiatisk Kompagni, Store Nordiske og Asiatisk Handelsselskab, at det var den bedste Ordning. Det ærede Medlem er altsaa i Modstrid med de Anskuelse, som kom frem gennem Kommissionen.

Ivar Berendsen: Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) vil dog vel ikke tro, at jeg i Dag har staaet og talt de tre nævnte Handelsvirksomheders og Rederivirksomheders Sag. Jeg har talt Danmarks Interessers Sag ude i Østen, og det er mig saa uendelig ligegyldigt, hvad disse tre Selskaber den Gang have betragtet som den fornuftigste Maade at repræsentere Staten paa. Jeg er enig med dem i, hvad de sagde den Gang, at vi burde være repræsenterede, men jeg finder

den Maade, de anbefalede, og hvorpaa det skete, yderst uheldig.

Schovelin: Naar der nu er mere Grund end for nogle Aar siden til at lade Danmark faa en særlig diplomatisk Repræsentation i Peking, er det, fordi Ruslands Indflydelse i dette Øjeblik ingenlunde tør siges at være saa stor, som den var for nogle Aar siden, ja, man kan vel endogsaa gaa saa vidt at sige, at der eventuelt kunde tænkes Tilfælde, hvor det vilde være skadeligt for danske Interesser at faa dem klistrede sammen med Ruslands. Altsaa efterhaanden som Forholdene skifte, maa man i Overensstemmelse dermed ogsaa skifte Holdning overfor saadanne Spørgsmaal. Derfor finder jeg det saare naturligt, at man for nogle Aar siden veg tilbage for denne Udgift, men nu finder den nødvendig.

Den højtærede Minister anførte forskellige Eksempler paa, hvorledes man tidligere havde haft privat lønede danske Statsrepræsentanter i Udlandet, men desto værre vare disse Eksempler — ja, maa jeg kalde dem lidt antikverede, de vare alle fra 1700 og Hvidkaal, i hvert Fald fra en Tid, hvor man ikke havde parlamentariske Forsamlinger, og hvor ikke alt, hvad man foretog sig, var tilgængeligt for hele den europæiske Offentlighed. Det gør en ganske vældig Forskel. Den Gang tog det sig ud, som om det blev betalt paa normal Vis; i det 18de Aarhundrede kunde man paa ingen Maade saaledes kontrolere Forholdet. Naar man flere Gange ved Lovgivning om denne Sag har hentydet til Raasløffs bekendte Sendelse i sin Tid, maa man ogsaa erindre, at den udelukkende var i Favør af Store Nordiske Telegrafelskab. Der var ikke nogen anden Interesse at varetage, det var bogstaveligt udelukkende en Mission ad hoc.

Derimod kan jeg give den højtærede Minister Ret paa et andet Punkt, og det af mit ganske Hjerte. Jeg kan paa ingen Maade se, at der skulde være nogen Begunstigelse af det aristokratiske Element indenfor Udenrigsministeriet. Naar man slaar op i Hof- og Statskalenderen, falder Øjet straks paa første Side paa Navnet Sørensen, og det kan jo dog ikke siges at være noget specielt aristokratiske Navn. — Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) bemærkede om det Tilfælde, jeg skildrede, at det ikke særlig duperede ham. Nej, hvad kan i det hele taget duperer en Mand, der har en saadan Verdens-